N°. 74. A°. 1837.

DONDERDAG DEN 14den SEPTEMBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

De COMMISSIE tot *Taxatie der Huurwaarde* van de Huizen en Gebouwen aan *Paramaribo* en derzelver omtrek, maakt bij deze bekend, dat zij hare werkzaamheden zal voortzetten op *HEDEN* den 14den dezer, des voormiddags ten *zeven* uren, en zulks wel met Wijk La. F.; wordende mitsdien de belanghebbenden uitgenoodigd, zich gereed te houden om aan de Commissie voornoemd, de vereischte inlichtingen te geven, hetzij in persoon; of wel bij hunne afwezigheid, door achterlating van hun Huur-Contrakt of van eenig ander papier, waaruit de Commissie, het vereischte te weten, kan blijken.

Paramaribo, den 14 September 1837.

De gequalificeerde Scriba bij de Commissie voornoemd,
A. P. TIRION.

EDICTALE CITATIE.

(32195) Uit krachte van het appoinctement van Arrest en van Rauactie, in dato 29 Augustus 1837, verleend door het Geregtshof alhier, op het request van DAVID DE MEINERTZHAGEN, van den 13den Junij te voren.

Zoo wordt door mij, Exploicteur bij het Geregtshof der Kolonie *Suriname*, bij openbare Edicte *ad valvas curiæ* gedagvaard, zoo als ik dagvaar bij dezen, den persoon van ROBERT COOKE, als in huwelijk hebbende JOHANNA DE MEIJ.

Omme te compareren of Gemagtigden te zenden ter gepriviligeerde Rolle van gemeld Geregtshof, welke gehouden zal worden in de maand *Maart* des Jaars 1838, ten einde van wege voornoemde DAVID DE MEINERTZHAGEN, te zien dienen van Eisch, zoo tot decretatie van het geobtineerde appointement van Arrest, als in Rauactie, daarop te antwoorden en met denzelven te procederen, zoo als in dergelijke materie gebruikelijk is, op peene van default, met verleening aan den aldaar Eischer van zoodanige profijten, als bevonden zal worden te behooren.

En opdat dezelve ROBERT COOKE nom. ux., of wie ook, geene ignorantie hiervan zoude kunnen of mogen pretenderen, heb ik deze gepubliceerd en geaffigeerd te *Paramaribo, den Elfden* September 1837.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

Advertissementen.

SOCIETEIT DE VEREENIGING.

(32187) ☞ ALGEMEENE VERGADERING op Zaturdag den 16 dezer, des Avonds te *acht* uren, ter verkiezing van een *Bestuurder* voor welgemelde Societeit.

Paramaribo, den 8 September 1837.

C O B L IJ N,
Secretaris.

(32192) BOOMRIJPE *BANANNEN*, te bekomen op Plantaadje *Klifford Kocqshove*, à 16 Centen per Bos.

Paramaribo, den 11 September 1837.

V. VAN HALM Jz. qq. c. s.

(30904) Al degenen, die iets te vorderen hebben van den Boedel nu wijlen Vrouwe LOUISA RICKETTS, geboren STUART, eerder Weduwe R. CRUICKSHANK, — gelieven daarvan Opgave te doen bij

NICs. HERBERT qq.

(32202) WINST van PICHOT vertrekt.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 11den dezer, de Noord-Amerik. Brik *Creole*, Kapt. H. HODGE, van Boston; hebbende 30 d. reis

Den 12den, de Nederlandsche Sloep *Trafalgar*, Kapt. J. H. THOMAS, van de Post Coronie, hebbende 2 dagen reis; Passagiers: Mejufvrouw C. KALDEN, en de Slaven *William* en *Nanij*.

UITGEKLAARD.

Den 11den dezer, het Schip *Phœnix*, Kapt. J. C. TÖPPER, naar Amsterdam; lading: 35 vaten-, 1317 balen heele Koffij, 2 vaten-, 107 balen gebr. dito en 34 balen schoone Katoen. — Passagier: den Minderjarigen R. A. GOLLENSTEDE.

Idem, de Noord-Amerik. Brik *Ganges*, Kapt. L. CENTER, visa Nickerie naar Glouchester.

NIEUWSTIJDINGEN.

(Uittreksels uit de Nederlandsche Dagbladen tot en met 8 Julij 1837.)

FRANKRIJK.

PARIJS, den 5 Julij.

Men blijft steeds gelooven aan eene ontbinding van de kamer der afgevaardigden en het bijeenroepen der kieskollegiën, maar gelooft tevens dat de ordonnantie hiertoe niet voor de maand October zal verschijnen.

Gisteren heeft er bij den Hertog *van Orleans* eene bijeenkomst van hoofdofficieren plaats gehad. De prins heeft verklaard, dat het gouvernement voornemens was de expeditie tegen Constantine, omstreeks het einde van Augustus te doen voortgang hebben. Zoo wel de Hertog *van Orleans* als die *van Nemours*, schijnen de expeditie te zullen vergezellen, doch om tegen het einde van September terug te komen, tot het kommandeeren der exercitie kampen, die te St. Omer en te Luniville bij een zullen worden getrokken.

Volgens bijzondere correspondentiën uit het hoofdkwartier van Don *Carlos*, van den 20sten Junij, heeft Don *Carlos* San Pedro veroverd en het beleg voor Sellent, Navareles en Manresa doen slaan.

Op den 28sten Junij zijn de debatten geopend voor den krijgsraad, die te Marseille gehouden wordt, tot het oordeelen over het gedrag van den Generaal *Rigny*, bij de nederlaag van Constantine.

Men herinnert zich dat het rapport van den Maarschalk *Clausel* omtrent dit noodlottig gevecht, na over het over algemeen lof te hebben toegezwaaid aan het gedrag der Fransche troepen, tevens deze woorden heeft bevat. *Een enkel heeft zwakheid doen blijken, maar men heeft het verstand gehad, onvoorzigtige of misdadige gezeglen, die zijnen mond nimmer hadden moeten ontvallen, naar waarde te verachten.*

Het zijn deze bewoordingen en de scherpe artikelen in de dagbladen, die de gevolgen daarvan zijn geweest, die de Generaal *de Rigny* bewogen hebben te verzoeken, dat er eene commissie benoemd mogt worden, om onderzoek naar zijn gehouden gedrag te doen.

Dien ten gevolge is te Marseille een krijgsraad hiertoe belegd, welke voorgezeten wordt door den Heer *Colbert*, terwijl van den anderen kant de Heer *Philippe Dupin*, van Parijs, als verdediger van den Generaal optreedt.

De acte van beschuldiging is voornamelijk gegrond op een rapport van den Maarschalk *Clausel*, op last van den minister van oorlog ingediend.

De beschuldiging bestaat uit de beide volgende hoofdpunten.

1°. Van hoog verraad, ter zake van het, tegen over den vijand, hebben doen hooren van gezegden of uitroepingen, geschikt om wanorde in de rangen van het leger te brengen.

2°. Van insubordinatie, in het geven van ongepaste antwoorden, aan den generaal en chef, den Maarschalk *Clausel*.

De straf op het eerste punt gesteld, is de dood; die op het tweede, de ijzers, met ontzetting van den militairen rang, terstond na het gevelde vonnis.

De beschuldigde is op eenen armstoel ter linkerzijde van zijnen verdediger gezeten.

De ochtend- en namiddag-zittingen van den 28sten Junij, zijn besteed geworden tot het lezen der stukken en het verhoor van den Heer *de Rigny*. Den 29sten zou het verhooren der getuigen een aanvang nemen. Men dacht dat het regtsgeding in al 8 of 9 dagen zou duren.

Zonder dit wijdloopig regtsgeding in alles te kunnen volgen, stellen wij ons evenwel voor, de beide voorname stukken van hetzelve, het rapport van den Maarschalk *Clausel* en het door den krijgsraad gehouden verhoor van den beschuldigden, nader mede te deelen.

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, den 1 Julij.

De verkiezingen tot het *nieuwe parlement* worden allengskens het voorname, zoo niet eenige voorwerp waarmede de algemeene oplettendheid zich bezig houdt. De Tories hebben het voordeel van tot den op dezelve te oefenen invloed beter georganiseerd en onderling meer eensgezind te zijn. De hervormers daarentegen genieten de ondersteuning der ministers en zoo zij zich vleijen ook tegenwoordig die van het hof. Ingevolge daarvan hopen zij op eene nog vermogender meerderheid in de kamer der Gemeenten, en denken dat uit aanmerking derzelve en met hulp der Pairsbenoeming, welke zoo als gewoonlijk op het tijdstip der krooning plaats moet hebben, de andere kamer handelbaarder zal worden dan te voren.

De *Times* schrijft in eenen brief uit Konstantinopel van den 6den Junij, de verhaaste terugkomst van den Sultan in die hoofdstad toe aan de ontdekking eener zamenzwering, welke zich zoo wel over Klein-Azia als over Rumelie uitstrekte en welker hoofden den eersten dezer maand in de voorstad Galata, in het huis van eenen gewezen Janitsaar, verrast en gevat waren.

Volgens de Nieuwspapieren van de Kaap de Goede Hoop tot 4 Mei, waren er tusschen de grensbewoners der kolonie en Kaffers zeer ernstige vijandelijkheden voorgevallen. Eerstgemelden hadden op het grondgebied van het Kafferhoofd *Mossilikatse* eenen inval gedaan, verscheiden dorpen vernield en het vee weggevoerd. Men was in de Kaapstad verslagen over hetgeen men eenen oorlog noemde, door eene armee van kolonisten gevoerd, tegen een volk, met hetwelk de regering der kolonie in vrede was.

MENGELINGEN.

DE JENEVERSTOKERIJ IN HET GEBERGTE.

(Eene ware Geschiedenis.)

Omstreeks het einde der vorige eeuw, in het najaar, ontving een regiment ligte infanterie bevel, om van Dublin, waar het tot dusverre in garnizoen had gelegen, naar eene der noordelijke streken van Ierland op te rukken. Den dag na hunne aankomst verzamelde de kolonel zijne officieren, en gaf hun te kennen, dat, terwijl hij met den staf in de stad moest blijven, enkele afdeelingen op het land zouden worden ingekwartierd, en dien ten gevolge werd de Luitenant HOWARD met eenen serjant en vijfentwintig man naar een dorp aan den voet van het Craig-na-shiouk-gebergte afgezonden. Het hoofddoel daarbij was eene der onaangenaamste militaire dienstverrigtingen. Groot was het verlies, hetwelk toenmaals de rijks-inkomsten leden door de menigte ter sluiks gedrevene jeneverstokerijen. De tolpolicie, welke dit verboden handwerk thans tot een zeer moeijelijk en sober middel van bestaan heeft gemaakt, bestond toenmaals nog niet. Slechts weinige tolbeambten spoorden de geheime stokerijen na, en het krijgswezen was verpligt hen bij elke ontdekking, die zij mogten doen, gewapenderhand te ondersteunen. Ook den Luitenant HOWARD was zulk eene taak opgedragen. Kort nadat hij het aangewezene dorp was binnengerukt, werd hem van wege het tolwezen berigt, dat, op den afstand van weinige mijlen, eene aanzienlijke stokerij aangegeven was, en bij requireerde derhalve zijne manschappen, om die te helpen vernietigen.

Geleid door den aanbrenger, begaf zich HOWARD met zijne manschappen den volgenden morgen op weg; en toen hij voor de ellendige hut stond, in welke men zeide dat het verboden handwerk gedreven werd, wekte datgene, wat hij rondom zich zag, eene mengeling van afschuw en medelijden in hem op. Als hangende tegen de afhelling van eenen kalen berg, van welks bovensten top, tot beneden in het dal, rotskanten met heidekruid, en losse steenen met zwarte groepen verbrande vuilnis, afwisselden, was de hut slechts langs een voetpad toegankelijk, dat, niet zonder gevaar, om en over uitstekende rotspunten liep. Opeengestapelde graszoden vormden de muren der hut, en het door vier of vijf ellendige pijnboomstammen geschraagde stroodak was zoo vol gaten, dat de wind eenen vrijen doortogt had door het geheele erbarmelijke gebouw, en ieder gat aan den opstijgenden rook tot schoorsteen diende. — Een klein stuk land, in de nabijheid der hut, was eens omtuind geweest, thans echter meer met aardappelen bedekt; eene gebrokene kar, een half verhongerd varken, dat naar zijn ontbijt smakte, en een hoop smerige, barrevoetsche kinderen, die *en corps* weenden, voltooijden het ijselijke tafereel van armoede en ellende. Niets aangenaams vertoonde zich bij het binnentreden. Een wand, insgelijks uit graszoden en slechts vijf voet hoog, deelde het geheel in twee deelen. Het huisraad der eerste helft bestond in eene schuifkar, die, om het varkenshok te vormen, in een der hoeken op zijde was gezet; voorts in twee of drie ruwe houten stoelen, de planken der oude kar, als vertegenwoordigers van eene tafel, en eenen ijzeren ketel. Een breed stuk lei, en een ander, dat daarachter stond, maakten den haard uit. In elken hoek der tweede afdeeling, waar het pikdonker was, lag een morsige bijeengeworpene hoop lompen en oude kleederen, en op een dezer hoopen steende en hoeste een hoogbejaarde, teringachtige grijsaard, naar allen schijn bestemd om de overige zijner dagen in dit hol van duisternis en ellende door te brengen. Alles was met eene dikke laag roet bedekt, door den rook van het bij voortduring smeulend turfvuur, die dik genoeg was, om ieder, die er niet geboren was, te verstikken. Behalve de kinderen en den ouden man, scheen de hut nog door eene oude vrouw bewoond, die, even als eene heks bij haren ketel, al grommende bij het vuur hare pijp zat te rooken, terwijl hare oogen onafgewend op eenen pot kokende aardappelen gerigt waren. Zij stond niet op, toen HOWARD met zijne soldaten binnenkwam; en waren de trekken van het morsige gelaat niet scherper geworden, dan zou HOWARD in de verzoeking zijn geraakt haar voor blind en doof te houden. Naauwelijks echter zette de Iersche boer, die gids en verklikker in één persoon was, zijnen voet over den drempel, of het oude wijf verloor hare (hetzij ware of gehuichelde) bedaardheid, en sprong, eenen ijselijken vloek uitsprekende, vol woede van hare zitplaats op, wierp hare pijp op den grond, en graauwde met eene heesche stem HOWARD toe: „Bij de heilige Moeder Gods! wat verlangt gij van eene eenzame weduwe? En gij, zwart geteekende booswicht DANIEL MACTAGGART! herinner u, wat uwen vader overkwam, en zeg mij, wie heeft de tong stom gemaakt, die tegen haar volk sprak?"

De verklikker zweeg; maar in den strakken blik, dien hij de oude vrouw toewierp, lag het wilde gegrijns van doodelijken haat. Als uitgeput zonk het wijf neder, en den blik bij voortduring op MACTAGGART gevestigd houdende, riep zij: „Nu, doet wat u belieft, Mijnheeren! doet, wat gij wilt! Zoekt het huis door en door; want God, die boven ons is, weet het best, dat hier weinig meer te vinden is dan dit laatste geregt voor de kinderen." En daarmede verzonk zij weder in haar somber stilzwijgen, en zag, naar het scheen met volkomene onverschilligheid, de naauwkeurige huiszoeking aan, welke de soldaten terstond bewerkstelligden. Deze doorsnuffelen elken hoek van het vervallen gebouw, wierpen de schuifkar omver, dreven het grommende zwijn met deszelfs hongerige jongen van hunne plaats, stieten hunne laadstokken in de opgestapelde turf en in den misthoop, doorwoelden het stroo en de lompen, en wilden zelfs den armen zieke opligten, om zijn leger te onderzoeken. Maar HOWARD belette zulks. „Zacht wat, jongens!" zeide hij, terwijl hij den grijsaard voorzigtig bij den arm nam: „ziet of gij wat vindt; zoo niet, leg dan alles weder behoorlijk te regt." Terwijl de soldaten, die ook hier niets verdachts ontdekten, de bevelen van den Luitenant gehoorzaamden, fluisterde hij den zieke toe: „Wanneer er iets verbodens is, zal onze spion het voorzeker vinden; en kunt gij gaan, zoo ga." De zieke zag hem aan; en met meer kracht dan zijne uitgeteerde gestalte scheen te veroorloven, drukte hij HOWARD de hand.

Nadat alles doorsnuffeld en niets gevonden was, wendde zich HOWARD tot den aangever, die, zijnen hoed diep op de donkere wenkbraauwen gerukt, met over elkander geslagene armen bedaard tegen den wand leunde. „Nu, mijn vriend!" zeide hij: „gij hebt ons daar eenen mooijen trek gespeeld, door met zooveel ophef te spreken van den grooten vond, dien wij in deze hut zouden aantreffen!" Een wilde glimlach grijnsde op het gelaat van den Ier; daarop maakte hij langzaam den regterarm los, ligtte de hand op, en strekte den wijsvinger uit. HOWARD volgde de aangewezene rigting, en zijn oog ontmoette den haard. Daar zat de oude heks, als te voren, hare oogen met eene onbeschrijfelijke uitdrukking van boosheid bij voortduring op den aangever gerigt houdende. Zij vonkelden in de schemering zoo furieachtig, dat HOWARD eene koude rilling gevoelde, en onwillekeurig zijnen blik afwendde. Koelbloedig stapte nu MACTAGGART naar den haard toe, veegde de brandende turf weg, en in het midden van het stuk lei daaronder vertoonde zich een klein gaatje, met een in de gedaante van een hengsel gebogen ijzer. Hij schoof den nabij den haard staanden pook onder het hengsel, ligtte den steen op, en wees, zonder een woord te spreken, op eene ladder, die naar een donker gewelf beneden leidde. HOWARD trad naderbij; hij ijsde, toen hij zich over den donkeren afgrond heenboog. Doch zich schielijk herstellende, riep hij zijn volk toe: „Komaan, jongens! ik zie, dat hier nog werk voor u is. Laat mij eens zien, of gij de kunst verstaat, om eenen vos uit zijn nest te jagen!" Daarop eenen voet op de ladder zettende, en de oude vrouw naar de deur schuivende, wendde hij zich tot MACTAGGART, en zeide: „En gij, mijn vriend! gij zult wel zoo goed zijn ons te volgen, beneden bij de ladder te blijven staan, en deze opening in het oog te houden!" De verklikker schrikte en aarzelde; het scheen, dat hij gaarne van de gehoorzaamheid ontslagen ware geweest; maar toen hij zag, dat toorn en argwaan bij HOWARD ontvlamden, verborg hij zijne vrees, en beloofde te zullen volgen.

HOWARD en de meeste zijner soldaten hadden den bodem van het gewelf bereikt, dat door geen ander licht beschenen werd, dan hetgeen spaarzaam naar beneden viel, en in de schemering tastten zij onzeker rond. Thans was ook de laatste man de ladder bijkans af, en MACTAGGART even boven hem; toen hoorde men plotseling eenen slag, eenen val — rondom heerschte diepe duisternis, en door een zwaar ligchaam getroffen, viel de soldaat de laatste acht of negen sporten af. Hij was eenige oogenblikken bedwelmd; daarop herstelde hij zich, en een ademloos „wat was dat!" ontsnapte aan aller lippen. Bijna gelijktijdig steeg, als uit den grond een vreesselijk angstgesteen op, en het dapperste hart klopte verscheidene slagen sneller. Onmiddellijk daarna opende zich eene valdeur; aller blikken wendden zich naar het licht, en daar stond het oude leelijke wijf, met duivelsche vreugde in hare strakke oogen, de grijze haren verward neêrhangende, en een wild gegrijns op haar gelaat. Bewegingloos staarden de mannen haar aan, toen HOWARD op eens uitriep: „Bij den Hemel! grijpt haar! zij heeft onzen gids vermoord!

(Het vervolg hierna.)

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM:

Het gekoperd Tweedeks Barkschip Dina Maria, Kapt. A. Ahlers Jr. — Adres bij Degenhard en Kramer.

Het gekoperd Tweedeks Brikschip Verwachting, Kapt. K. H. Hillers. — Adres bij Degenhard en Kramer.

Het snelzeilend Driemast gekoperd Galjootschip Catharina Jacoba, Kapt. J. J. Brouwer. — Adres bij van West en de Hart.

Het Nederlandsch gezinkt Schooner Kofschip Harmonie, Kapt. A. van der Meijden. — Adres bij van West en de Hart.

Het gekoperd Kofschip de Zwaan, Kapt. C. J. van Driesten. — Adres bij J. M. Samson.

Het gekoperd Tweedeks Barkschip Sophia Cicilia, Kapt. B. F. Ipsen.—Adres bij Degenhard en Kramer.

Het gekoperd Tweedeks Barkschip 't Vertrouwen, Kapt. C. Zaal. — Adres bij Degenhard en Kramer.

Het gekoperd Tweedeks Barkschip Hillegonda Ida, Kapt. H. A. Hendriks. – Adres bij J. L. Gellée.

Het gekoperd Tweedeks Brikschip Astrea, Kapt. J. A. de Lang. — Adres bij J. L. Gellée.

Het Nederlandsch Schooner Kofschip de Gebroeders, Kapt. P. C. Sorgdrager. — Adres bij J. M. Samson. — Heeft een doorloopende Assurantie Polis voor Koffij, Kakao, enz. tegen $2\frac{3}{4}$ pCt. — Vertrekt den 25 September.

Het gekoperd Tweedeks Driemastschip de drie Gebroeders, Kapt. S. Y. Parma. — Adres bij J. L. Gellée.

Het gekoperd Driemast Galjootschip West-Indie, Kapt. J. J. Boon. — Adres bij Gebroeders Reijns. Heeft een doorloopende Assurantie Polis, tegen $2\frac{1}{2}$ pCt. premie.

De Schooner Kofschip de Zeevaart, Kapt. K. J. Haasnoot. — Adres bij Gebroeders Reijns. Heeft een doorloopende Assurantie Polis, tegen $2\frac{1}{2}$ pCt. premie.

Het gekoperd Tweedeks Fregatschip Clasina Adriana, Kapt. A. P. Havinga. — Adres bij L. D. J. van Bommel.

Gedrukt bij de Erven J. BRINK.